

ILOs arbetskonferens 1.6.2015

Rekommendation om övergången från den informella till den formella ekonomin (nr 204)

Internationella arbetsorganisationens generalkonferens,
som har sammankallats till Genève av Internationella arbetsbyråns styrelse och samlats där den 1 juni 2015 till sitt 104:e möte,

som konstaterar att de olika formerna av den utbredda informella ekonomin utgör en stor utmaning, både när det gäller arbetstagarnas rättigheter, inbegripet grundläggande principer och rättigheter i arbetslivet, och när det gäller socialt skydd, anständiga arbetsvillkor, inkluderande utveckling och genomförande av rättsstatsprinciperna, och att den påverkar utvecklingen av hållbara företag, offentliga inkomster och statens handlingsutrymme negativt, särskilt när det gäller ekonomi-, social- och miljöpolitiken, institutionernas tillförlitlighet och rättvis konkurrens på nationella och internationella marknader, och

som konstaterar att de flesta människor inte ger sig in i den informella ekonomin frivilligt, utan för att de saknar möjligheter i den formella ekonomin och inte har några andra försörjningsmöjligheter, och

som påminner om att bristen på anständigt arbete – förvägrandet av rättigheter i arbetslivet, otillräckliga möjligheter till kvalitativ sysselsättning, otillräckligt socialt skydd och avsaknaden av en arbetsmarknadsdialog – är mest uttalad i den informella ekonomin, och

som konstaterar att ekonomins informella karaktär har många orsaker, bland annat administrativa och strukturrelaterade faktorer, och att det med hjälp av politiska insatser går att påskynda övergången till den formella ekonomin genom en arbetsmarknadsdialog, och

som påminner om Philadelphiadeklarationen från 1944, den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna från 1948, ILO:s deklaration om grundläggande principer och rättigheter i arbetslivet och dess uppföljning från 1998 samt ILO:s deklaration om social rättvisa för en rättvis globalisering från 2008, och

som bekräftar att ILO:s åtta grundläggande konventioner är tillämpliga, liksom övriga internationella arbetsnormer och FN-instrument som anges i bilagan, och

som påminner om resolutionen och slutsatserna om anständigt arbete och den informella ekonomin som antogs vid den Internationella arbetskonferensens 90:e möte (2002), samt andra tillämpliga resolutioner och slutsatser som anges i bilagan, och

som slår fast att övergången från den informella till den formella ekonomin är nödvändig för att åstadkomma en inkluderande utveckling och anständiga arbetsvillkor för alla, och

som konstaterar att medlemsstaterna snarast måste vidta lämpliga åtgärder för att se till att arbetstagare och ekonomiska enheter kan övergå från den informella till den formella ekonomin, samtidigt måste dessa parter befintliga försörjningsmöjligheter bevaras och förbättras under övergångsperioden, och

som konstaterar att arbetsgivar- och arbetstagarorganisationer spelar en viktig och aktiv roll när det gäller att underlätta övergången från den informella till den formella ekonomin, och

som har beslutat att anta vissa förslag om övergången från den informella till den formella ekonomin under punkt fem på mötets dagordning, och

som har beslutat att dessa förslag ska ha formen av en rekommendation,

antar idag, den 12 juni 2015, följande rekommendation med titeln 2015 års rekommendation om övergången från den informella till den formella ekonomin.

I. Syfte och tillämpningsområde

1. Denna rekommendation syftar till att ge medlemsstaterna vägledning om hur de kan

a) underlätta övergången från den informella till den formella ekonomin för arbetstagare och ekonomiska enheter och samtidigt respektera arbetstagarnas grundläggande rättigheter och erbjuda inkomstrygghet samt möjligheter att tillförsäkra försörjning och företagande,

b) verka för att skapa och bevara hållbara företag och anständiga arbetstillfällen i den formella ekonomin samt samordning av den ekonomiska politiken och sysselsättningspolitiken, socialskyddspolitiken och samhällspolitiken i övrigt, och

c) förhindra att arbetstillfällen i den formella ekonomin övergår i informella arbetstillfällen.

2. I denna rekommendation omfattar begreppet informell ekonomi

a) all ekonomisk verksamhet som bedrivs av arbetstagare och ekonomiska enheter som inte i tillräcklig utsträckning omfattas av formella ramar – antingen juridiskt eller i praktiken – men

b) inte olaglig verksamhet, särskilt inte tillhandahållandet av tjänster eller produktion, försäljning, innehav eller användning av varor som är förbjudna enligt lag, inklusive olaglig framställning av och handel med narkotika, olaglig tillverkning av och handel med skjutvapen, människohandel samt penningtvätt, enligt definitionerna i tillämpliga internationella fördrag.

3. I denna rekommendation omfattar begreppet ekonomiska enheter i den informella ekonomin

a) enheter som anlitar arbetskraft,

b) enheter som ägs av enskilda personer som arbetar för egen räkning, antingen ensamma eller tillsammans med medhjälpare familjemedlemmar, och

c) kooperativ och enheter i den sociala och solidariska ekonomin.

4. Denna rekommendation gäller alla arbetstagare och ekonomiska enheter – inklusive företag, företagare och hushåll – i den informella ekonomin, särskilt

a) personer inom den informella ekonomin som äger och driver ekonomiska enheter, däribland

i) dem som arbetar för egen räkning

ii) arbetsgivare, och

iii) medlemmar i kooperativ och enheter i den sociala och solidariska ekonomin,

b) medhjälpare familjemedlemmar, oavsett om de arbetar i ekonomiska enheter i den formella eller informella ekonomin,

c) arbetstagare som utför informellt arbete i eller för formella företag, eller i eller för ekonomiska enheter i den informella ekonomin, bland annat i underleverantörs- och distributionskedjor, eller som är anställda av hushållen för att utföra avlönat hushållsarbete, och

d) arbetstagare med icke-erkända eller oreglerade anställningsförhållanden.

5. Informellt arbete förekommer inom alla ekonomiska sektorer, både i offentlig och privat sektor.

6. Den informella ekonomin ser olika ut i olika medlemsstater och den behöriga myndigheten bör vid genomförandet av punkterna 2–5 ovan därför fastställa den informella ekonomins art och omfattning enligt beskrivningen i denna rekommendation, och dess förhållande till den formella ekonomin. Här bör den behöriga myndigheten använda sig av trepartsmekanismer, i vilka de mest representativa arbetsgivar- och arbetstagarorganisationerna deltar fullt ut. Dessa bör i enlighet med nationell praxis inbegripa företrädare för medlemsorganisationer som företräder arbetstagare och ekonomiska enheter i den informella ekonomin.

II. Huvudprinciper

7. Medlemsstaterna bör i sitt arbete med att utarbeta sammanhängande och integrerade strategier för att underlätta övergången till den formella ekonomin fästa avseende vi

a) Att arbetstagarna och de ekonomiska enheterna i den informella ekonomin har olika särdrag, förhållanden och behov, och att det krävs skräddarsydda lösningar för att ta sig an dessa olikheter.

b) Att medlemsstaterna har olika nationella förhållanden, lagstiftning, politik, praxis och prioriteringar när det gäller övergången till den formella ekonomin.

c) Att flera olika strategier kan tillämpas för att underlätta övergången till den formella ekonomin.

d) Att det behövs samstämmighet och samordning mellan en lång rad olika politikområden för att underlätta övergången till den formella ekonomin.

e) Att effektivt främja och skydda mänskliga rättigheter för alla som verkar i den informella ekonomin

f) Att alla har anständiga arbetsvillkor genom respekt för grundläggande principer och rättigheter i arbetslivet, både juridiskt och i praktiken.

g) Att leva upp till de uppdaterade internationella arbetsnormer som ger vägledning inom vissa specifika politikområden (se bilagan).

h) Att främja jämställdhet mellan kvinnor och män samt icke-diskriminering.

i) Att särskild hänsyn behöver tas till dem som drabbas hårdast av bristen på anständiga arbetsvillkor i den informella ekonomin, däribland kvinnor, ungdomar, migranter, äldre, ur- och stamfolk, personer som har eller påverkas av hiv eller aids, personer med funktionsnedsättning, hushållsarbetare och självhushållande jordbrukare.

j) Att under övergången till den formella ekonomin bevara och öka arbetstagarnas och de ekonomiska enheternas möjligheter till företagande, kreativitet, dynamik, färdigheter och innovativ kapacitet i den informella ekonomin.

k) Att det behövs en väl avvägd strategi som både omfattar incitament och åtgärder för att säkerställa efterlevnad.

l) Att det är nödvändigt att förhindra och bestraffa ett medvetet undvikande av, eller utträde ur, den formella ekonomin för att undvika beskattning och kringgå social- och arbetsmarknadslagstiftning och föreskrifter.

III. Rättsliga och politiska ramar

8. Medlemsstaterna bör genomföra en grundlig analys och bedömning av det informella arbetets faktorer, kännetecken, orsaker och förhållanden i ett nationellt sammanhang och sedan använda detta som underlag vid utformningen och genomförandet av lagar, föreskrifter, program och andra åtgärder som syftar till att underlätta övergången till den formella ekonomin.

9. Medlemsstaterna bör anta, se över och genomföra nationella lagar och föreskrifter eller andra åtgärder för att se till att de på lämpligt sätt omfattar och skyddar alla kategorier av arbetstagare och ekonomiska enheter.

10. Medlemsstaterna bör se till att de i sina nationella utvecklingsstrategier eller utvecklingsplaner och i sina fattigdomsbekämpningsstrategier och budgetar har en integrerad politisk ram som

underlättar övergången till den formella ekonomin och som i förekommande fall tar hänsyn till de olika förvaltningsnivåernas olika roller.

11. Denna integrerade politiska ram bör användas för att

- a) främja program för hållbar utveckling, fattigdomsbekämpning och tillväxt för alla samt för att skapa anständiga arbetstillfällen i den formella ekonomin,
- b) utveckla lämpliga ramar för lagstiftning och regelverk,
- c) främja ett gynnsamt företags- och investeringsklimat,
- d) öka respekten för, samt främja och genomföra, grundläggande principer och rättigheter i arbetslivet,
- e) förbättra arbetsgivarnas och arbetstagarnas organisering och representation i syfte att främja en arbetsmarknadsdialog,
- f) främja jämlikhet och utrota alla former av diskriminering och våld på arbetsplatsen, däribland könsrelaterat våld,
- g) främja företagande, mikroföretag och små och medelstora företag, samt andra typer av affärsmodeller och ekonomiska enheter, såsom kooperativ och andra enheter i den sociala och solidariska ekonomin,
- h) säkerställa tillgången till utbildning, livslångt lärande och kompetensutveckling,
- i) säkerställa tillgången till finansiella tjänster, bland annat genom ett regelverk som främjar en inkluderande finansiell sektor,
- j) säkerställa tillgången till företagstjänster,
- k) säkerställa tillgången till marknader,
- l) säkerställa tillgången till infrastruktur och teknik,
- m) främja sektorspolitiska program,
- n) fastställa minimigränser för socialt skydd, i den mån sådana saknas, och utöka täckningen av socialförsäkringsskyddet,
- o) främja lokala utvecklingsstrategier, både för landsbygd och städer, däribland en reglerad användning av offentliga platser och en reglerad tillgång till allmänna naturresurser för självförsörjning,
- p) införa ändamålsenliga program för hälsa och säkerhet på arbetsplatsen,
- q) införa effektiva och ändamålsenliga arbetarskyddsinspektioner,
- r) öka inkomsttryggheten, bland annat genom en lämpligt utformad minimilön,
- s) se till att alla faktiskt har tillgång till rättssäkerhet, och
- t) främja internationella samarbetsmekanismer.

12. Medlemsstaterna bör vid utformningen och genomförandet av en integrerad politisk ram säkerställa samordning mellan olika förvaltningsnivåer och samarbete mellan berörda organ och myndigheter, t.ex. skattemyndigheter, socialförsäkringsinstitutioner, myndigheter som svarar för arbetarskyddsinspektioner, tullmyndigheter, migrationsmyndigheter och arbetsförmedlingar, beroende på nationella förhållanden.

13. Medlemsstaterna bör inse vikten av att trygga arbetstagarnas och de ekonomiska enheternas inkomst under övergången till den formella ekonomin. Medlemsstaterna bör därför se till att dessa arbetstagare eller ekonomiska enheter har möjlighet att få sin nuvarande egendom erkänd och att det finns möjlighet att formalisera rätten till egendom och tillgången till mark.

IV. Sysselsättningspolitik

14. Medlemsstaterna bör som ett led i arbetet med att skapa kvalitativa arbetstillfällen i den formella ekonomin utarbeta och genomföra en nationell sysselsättningspolitik i enlighet med konvention nr 122 om sysselsättningspolitik från 1964, och se till att full, produktiv och frivillig sysselsättning på anständiga villkor utgör ett centralt mål i sina nationella strategier och planer för utveckling och tillväxt.

15. Medlemsstaterna bör verka för att genomföra ett heltäckande sysselsättningsprogram som bygger på trepartssamråd. Denna kan till exempel bestå av följande delar

a) En sysselsättningsfrämjande makroekonomisk politik som ökar totalefterfrågan, produktiva investeringar och strukturomvandling, främjar hållbara företag, ökar företagens förtroende och motverkar ojämlikhet.

b) En handels-, industri-, skatte-, sektors- och politik som främjar sysselsättning, ökar produktiviteten och underlättar strukturomvandling.

c) En företagspolitik som, med beaktande av den resolution och de slutsatser om främjandet av hållbara företag som antogs av Internationella arbetskonferensen vid sitt 96:e möte (2007), främjar hållbara företag och, framförallt, ett gynnsamt företagsklimat, inklusive stöd till mikroföretag, små och medelstora företag och företagande, samt väl utformade, överskådliga och väl förmedlade författningar som möjliggör formalisering och rättvis konkurrens.

d) En arbetsmarknadspolitik och arbetsmarknadspolitiska institutioner som hjälper låginkomsthushåll att ta sig ur fattigdom och få tillgång till fritt valt arbete. Det kan t.ex. handla om en lämpligt utformad lönepolitik, inklusive minimilön, sociala skyddssystem, inklusive kontantöverföringar, offentliga sysselsättningsprogram och garantier, samt åtgärder för att se till att arbetsförmedlingarna når ut till personer i den informella ekonomin.

e) En politik för arbetskraftsmigration som tar hänsyn till arbetsmarknadens behov och som främjar anständigt arbete och migrerande arbetstagares rättigheter.

f) En utbildnings- och kompetensutvecklingspolitik som främjar livslångt lärande, anpassas till arbetsmarknadens föränderliga behov och ny teknik, och erkänner tidigare kunskaper, t.ex. genom informella läroavtalsutbildningar, för att på så sätt skapa fler möjligheter till formell sysselsättning.

g) Heltäckande aktiveringsåtgärder för att underlätta för ungdomar att gå från skola till arbete, särskilt för dem som har svårt att hävda sig på arbetsmarknaden, t.ex. ungdomsgarantisystem som ger tillgång till utbildning och varaktig produktiv sysselsättning.

h) Åtgärder som främjar övergången från arbetslöshet eller inaktivitet till arbete, särskilt för långtidsarbetslösa personer, kvinnor och andra grupper som har svårt att hävda sig på arbetsmarknaden.

i) Relevanta, tillgängliga och uppdaterade informationssystem på arbetsmarknadsområdet.

V. Rättigheter och socialt skydd

16. Medlemsstaterna bör vidta åtgärder för att skapa anständiga arbetsförhållanden och för att respektera, främja och genomföra grundläggande principer och rättigheter i arbetslivet för personer i den informella ekonomin, bland annat när det gäller

- a) föreningsfriheten och ett faktiskt erkännande av kollektivförhandlingsrätten,
- b) avskaffande av alla former av tvångsarbete eller obligatoriskt arbete,
- c) ett faktiskt avskaffande av barnarbete, och
- d) undanröjande av diskriminering vid anställning och yrkesutövning.

17. Medlemsstaterna bör

a) vidta omedelbara åtgärder för att komma till rätta med de otrygga och ohälsosamma arbetsvillkor som ofta kännetecknar arbetet i den informella ekonomin, och

b) utveckla och utöka skyddet när det gäller hälsa och säkerhet på arbetsplatsen för arbetsgivare och arbetstagare i den informella ekonomin.

18. Medlemsstaterna bör genom övergången till den formella ekonomin successivt se till att alla arbetstagare i den informella ekonomin, både enligt lagstiftningen och i praktiken, omfattas av social trygghet, moderskapsskydd, anständiga arbetsvillkor och en minimilön som tar hänsyn till arbetstagarnas behov och andra relevanta faktorer, bland annat levnadskostnaderna och den allmänna lönenivån i landet.

19. Medlemsstaterna bör i sitt arbete med att utarbeta och upprätthålla nationella minimiregler för socialt skydd inom sina socialförsäkringssystem och i sitt arbete med att underlätta övergången till

den formella ekonomin ta särskild hänsyn till behov och omständigheter för personer i den informella ekonomin och deras familjer.

20. Medlemsstaterna bör genom övergången till den formella ekonomin successivt utvidga socialförsäkringsskyddet till personer inom den informella ekonomin och vid behov anpassa förvaltningsförfaranden, förmåner och socialskyddsavgifter efter deras förmåga att bidra i finansieringen av socialskyddet.

21. Medlemsstaterna bör verka för att öka utbudet av och tillgången till god barnomsorg och annan omsorg av god kvalitet till en överkomlig kostnad. Syftet är att främja jämställdhet mellan kvinnor och män när det gäller möjligheter till företagande och sysselsättning samt att möjliggöra övergången till den formella ekonomin.

VI. Incitament, efterlevnad och verkställighet

22. Medlemsstaterna bör vidta lämpliga åtgärder, bland annat olika förebyggande åtgärder, verkställighet av lagen och effektiva straff, för att förhindra skatteflykt, undandragande av sociala avgifter samt kringgående av arbetsmarknadslagstiftning och arbetsnormer. Eventuella incitament bör vara inriktade på att underlätta en effektiv och snar övergång från den informella till den formella ekonomin.

23. Medlemsstaterna bör där så är lämpligt minska de hinder som finns för övergången till den formella ekonomin och vidta åtgärder för att bekämpa korruption och eftersträva god förvaltningssed.

24. Medlemsstaterna bör införa incitament för, och marknadsföra fördelarna med, en effektiv övergång till den formella ekonomin, bland annat genom en ökad tillgång till företagstjänster, finansiering, infrastruktur, marknader, teknik, utbildning och kompetensutvecklingsprogram och äganderätt.

25. För att formalisera mikroenheter och små ekonomiska enheter bör medlemsstaterna

a) vidta reformer som underlättar startande av företag genom att minska registreringskostnaderna, förkorta handläggningstiderna och öka tillgången till tjänster, t.ex. genom informations- och kommunikationsteknik,

b) minska efterlevnadskostnaderna genom att förenkla systemet för bestämmande och betalning av skatter och avgifter,

c) göra det lättare att delta i offentlig upphandling, i enlighet med nationell lagstiftning, inklusive arbetsmarknadslagstiftningen, genom att anpassa upphandlingsförfaranden och

upphandlingsvolym, tillhandahålla utbildning och rådgivning om att delta i offentlig upphandling, samt reservera kvoter för dessa ekonomiska enheter,

d) förbättra tillgången till inkluderande finansiella tjänster, t.ex. lån och kapital, betalnings- och försäkringstjänster samt spar- och garantiprogram som är anpassade efter de ekonomiska enheternas storlek och behov,

e) förbättra tillgången till utbildning i att driva företag, kompetensutveckling och skräddarsydda tjänster för företagsutveckling,

f) förbättra tillgången till social trygghet.

26. Medlemsstaterna bör för att underlätta övergången till den formella ekonomin införa lämpliga mekanismer eller se över befintliga mekanismer för att se till att nationella lagar och förordningar efterlevs, bland annat genom att se till att anställningsförhållanden erkänns och därmed sammanhängande rättigheter iakttas.

27. Medlemsstaterna bör ha ett adekvat och lämpligt tillsynssystem för arbetarskydd, se till att alla arbetsplatser i den informella ekonomin omfattas av arbetarskyddsinspektioner för att skydda arbetstagarna och ge tillsynsorganen vägledning, bland annat om hur arbetsvillkoren och arbetsförhållandena i den informella ekonomin kan åtgärdas.

28. Medlemsstaterna bör vidta åtgärder för att se till att berörda aktörer har tillgång till information, får hjälp med att följa tillämpliga lagar och förordningar samt kan bygga upp sin kapacitet.

29. Medlemsstaterna bör införa effektiva och tillgängliga klagomåls- och överklagandeförfaranden.

30. Medlemsstaterna bör införa förebyggande åtgärder och lämpliga korrigerande åtgärder för att underlätta övergången till den formella ekonomin och se till att de administrativa, civilrättsliga eller straffrättsliga påföljder som enligt den nationella lagstiftningen föreskrivs för bristande efterlevnad är tillräckliga och tillämpas strikt.

VII. Föreningsfrihet, arbetsmarknadsdialog och arbetsgivar- och arbetstagarorganisationernas roll

31. Medlemsstaterna bör se till att personer i den informella ekonomin åtnjuter föreningsfrihet och rätt till kollektivförhandlingar, inklusive rätt att bilda och, enligt den berörda organisationens regler, gå med i de organisationer, förbund och centralorganisationer de vill.

32. Medlemsstaterna bör skapa förutsättningar för arbetsgivare och arbetstagare att utöva sin rätt att organisera sig, föra kollektiva förhandlingar och delta i arbetsmarknadsdialogen vid övergången till den formella ekonomin.

33. Arbetsgivar- och arbetstagarorganisationer bör där så är lämpligt se till att arbetstagare och ekonomiska enheter i den informella ekonomin kan upptas som medlemmar och ta del av tjänster.

34. I arbetet med att utarbeta, genomföra och utvärdera åtgärdsprogram av betydelse för den informella ekonomin, dess formalisering, bör medlemsstaterna samråda med och aktivt involvera de mest representativa arbetsgivar- och arbetstagarorganisationerna. Dessa bör i enlighet med nationell praxis omfatta företrädare för medlemsorganisationer som företräder arbetstagare och ekonomiska enheter i den informella ekonomin.

35. För att underlätta övergången till den formella ekonomin kan medlemsstater och arbetsgivar- och arbetstagarorganisationer vända sig till Internationella arbetsbyrån för att få hjälp med att stärka kapaciteten bland arbetsgivar- och arbetstagarorganisationer och, förekommande fall, organisationer som företräder aktörer i den informella ekonomin när det gäller att hjälpa arbetstagare och ekonomiska enheter i den informella ekonomin.

VIII. Insamling av uppgifter och övervakning

36. Medlemsstaterna bör regelbundet och i samråd med arbetsgivar- och arbetstagarorganisationer

- a) i den mån det är möjligt och lämpligt, samla in, analysera och sprida statistik, uppdelad efter kön, ålder, arbetsplats och andra specifika socioekonomiska uppgifter om den informella ekonomins storlek och sammansättning, däribland uppgifter om antalet informella ekonomiska enheter och arbetstagare samt inom vilka sektorer de är verksamma, och

- b) övervaka och utvärdera hur övergången till formell ekonomi fortskrider.

37. Medlemsstaterna bör i sitt arbete med att utveckla eller omarbete begrepp, definitioner och metoder som används vid sammanställningen av uppgifter, statistik och indikatorer om den informella ekonomin ta hänsyn till eventuell vägledning som Internationella arbetsorganisationen tillhandahåller, särskilt och där så är lämpligt dess riktlinjer om en statistisk definition av informell sysselsättning som antogs av den 17:e internationella konferensen för arbetsmarknadsstatistiker år 2003 och senare uppdateringar därav.

IX. Genomförande

38. Medlemsstaterna bör genomföra det som föreslås i denna rekommendation i samråd med de mest representativa arbetsgivar- och arbetstagarorganisationerna. Dessa bör i enlighet med nationell

praxis omfatta företrädare för medlemsbaserade organisationer som företräder arbetstagare och ekonomiska enheter i den informella ekonomin. Förslagen bör beroende på omständigheterna genomföras med hjälp av en eller flera av följande metoder

- a) nationell lagstiftning och reglering,
- b) kollektivavtal,
- c) princip- och åtgärdsprogram,
- d) effektiv samordning mellan statliga organ och andra berörda parter,
- e) institutionell kapacitetsuppbyggnad och resursmobilisering, och
- f) andra åtgärder i enlighet med nationell lagstiftning och praxis.

39. Medlemsstaterna bör regelbundet, där så är lämpligt, granska princip- och åtgärdsprogrammets verkningsfullhet när det gäller att underlätta övergången till den formella ekonomin i samråd med de mest representativa arbetsgivar- och arbetstagarorganisationerna. Dessa bör i enlighet med nationell praxis omfatta företrädare för medlemsbaserade organisationer som företräder arbetstagare och ekonomiska enheter i den informella ekonomin.

40. Medlemsstaterna bör i sitt arbete med att fastställa, utveckla, genomföra och regelbundet granska de åtgärder som vidtas för att underlätta övergången till den formella ekonomin ta hänsyn till den vägledning som ges i Internationella arbetsorganisationens och FN:s instrument om den informella ekonomin som återfinns i bilagan.

41. Ingenting i denna rekommendation bör tolkas som en inskränkning av det skydd för aktörer i den informella ekonomin som ges i andra instrument från Internationella arbetsorganisationen.

42. Bilagan kan komma att ändras av Internationella arbetsbyråns styrelse. En sådan ändrad bilaga ska efter styrelsens godkännande ersätta den tidigare bilagan och delges Internationella arbetsorganisationens medlemsstater.

Bilaga

Instrument från Internationella arbetsorganisationen och Förenta nationerna med bäring på arbetet med att underlätta övergången från den informella till den formella ekonomin

Instrument från Internationella arbetsorganisationen

Grundläggande konventioner

- Konvention (nr 29) om tvångs- eller obligatoriskt arbete, 1930, och protokoll till konventionen om tvångs- eller obligatoriskt arbete, 2014
- Konvention (nr 87) om föreningsfrihet och skydd för organisationsrätten, 1948
- Konvention (nr 98) om tillämpning av principerna för organisationsrätten och den kollektiva förhandlingsrätten, 1949
- Konvention (nr 100) om lika lön för män och kvinnor för arbete av lika värde, 1951
- Konvention (nr 105) om avskaffande av tvångsarbete, 1957
- Konvention (nr 111) om diskriminering i fråga om anställning och yrkesutövning, 1958
- Konvention (nr 138) om minimiålder för tillträde till arbete, 1973
- Konvention (nr 182) om förbud mot och omedelbara åtgärder för att avskaffa de värsta formerna av barnarbete, 1999

Konventioner angående förvaltning

- Konvention (nr 81) om yrkesinspektion inom industri och handel, 1947
- Konvention (nr 122) om sysselsättningspolitik, 1964
- Konvention (nr 129) om yrkesinspektion (jordbruk), 1969
- Konvention (nr 144) om trepartssamråd för att främja genomförande av internationella arbetsnormer, 1976

Andra dokument

Föreningsfrihet, rätt till kollektiva förhandlingar och förhållandet mellan arbetsmarknadens parter

- Konvention (nr 141) om organisationer för arbetstagare på landsbygden och deras roll del i den ekonomiska och sociala utvecklingen, 1975

- Konvention (nr 154) om främjande av kollektiva förhandlingar, 1981

Lika möjligheter och behandling

- Konvention (nr 156) om jämställdhet mellan kvinnliga och manliga arbetstagare: arbetstagare med familjeansvar, 1981

Sysselsättningspolitik och sysselsättningsfrämjande åtgärder

- Rekommendation (nr 122) om sysselsättningspolitik, 1964
- Konvention (nr 159) om yrkesinriktad rehabilitering och arbete (personer med funktionsnedsättning), 1983
- Rekommendation (nr 169) om sysselsättningspolitik (tilläggsbestämmelser), 1984
- Konvention (nr 181) om privat arbetsförmedling, 1997
- Rekommendation (nr 189) om allmänna förutsättningar för att främja nya arbetstillfällen i små och medelstora företag, 1998
- Rekommendation (nr 193) om främjande av kooperativ, 2002
- Rekommendation (nr 198) om anställningsförhållanden, 2006

Yrkesvägledning och yrkesutbildning

- Konvention (nr 142) om yrkesvägledningen och yrkesutbildningens roll i utvecklingen av mänskliga resurser, 1975
- Rekommendation (nr 195) om utveckling av mänskligt kapital, 2004

Löner

- Konvention (nr 94) och rekommendation (nr 84) angående arbetsklausuler (offentliga kontrakt), 1949
- Konvention (nr 131) och rekommendation (nr 135) om fastställande av minimilöner, 1970

Hälsa och säkerhet på arbetsplatsen

- Konvention (nr 155) om arbetarskydd och arbetsmiljö, 1981

- Konvention (nr 184) och rekommendation (nr 192) om arbetarskydd i lantbruket, 2001
- Konvention (nr 187) om ett ramverk för att främja hälsa och säkerhet på arbetsplatsen, 2006

Social trygghet

- Konvention (nr 102) om minimistandard för social trygghet, 1952
- Rekommendation (nr 202) om nationellt socialt grundskydd, 2012

Moderskapsskydd

- Konvention (nr 183) om skydd vid havandeskap och barnsbörd, 2000

Migrerande arbetstagare

- Konvention (nr 97) om migrerande arbetstagare (reviderad), 1949
- Konvention (nr 143) om oegentligheter i samband med samt främjande av lika möjligheter och behandling för migrerande arbetstagare (tilläggsbestämmelser), 1975

Hiv och aids

- Rekommendation (nr 200) om hiv och aids, 2010

Ursprungsfolk och stamfolk

- Konvention (nr 169) om ursprungsfolk och stamfolk i självständiga länder, 1989

Specifika kategorier av arbetstagare

- Konvention (nr 177) om hemarbete, 1996
- Konvention (nr 189) och rekommendation (nr 201) om hushållsarbetare, 2011

Internationella arbetskonferensens resolutioner

- Resolution och slutsatser om främjandet av hållbara företag som antogs vid Internationella arbetskonferensens 96:e möte (2007)

- Resolution och slutsatser om sysselsättningskrisen bland ungdomar som antogs vid Internationella arbetskonferensens 101:a möte (2012)
- Resolution och slutsatser om den andra återkommande debatten om sysselsättning som antogs vid Internationella arbetskonferensens 103:e möte (2014)

FN-instrument

- FN:s allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna, 1948
- Internationella konventionen om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter, 1966
- Internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter, 1966
- Internationella konventionen om skydd för alla migrerande arbetare och deras familjemedlemmar, 1990